

Lajos Parti Nagy (Maďarsko)

Básník, dramatik, prozaik, redaktor, překladatel, kritik, ročník 1953. Na univerzitě v Pětikostelí vystudoval maďarštinu a dějepis. První básnickou sbírku, *Angyalstop (Andělský stop)*, vydal r. 1982, druhou, *Csuklógyakorlat (Cvičení zápestí)*, o čtyři roky později. Jeho záliba v jazykových hříčkách a jazykovém humoru vrcholí v další básnické knize *Szódalovaglás (Sodné jezdeckví)*, 1990). Nagyho tvorba je kritikou označována jako „originální práce s textem, pro niž je charakteristické až extrémní přetváření jazyka, či využívání nepovedených jazykových figur, překrucování z popkultury převzatých citátů, humor, ironie a parodie.“ Velký úspěch zaznamenal s románem *A test anyala (Anděl těla)*, 1997), který publikoval pod pseudonymem Jolán Sárbogárdi. Pod vlastním jménem vydal román *Hősöm tere (Náměstí mého hrdiny)*, 2000), který označuje jako politické dílo, v němž extrémně pravicoví holubi převzmou v Budapešti moc.

ukázku přeložil Robert Svoboda

Rozvlněný Balatony

Na dnešek už maj všecko splněný, takže se ještě půjdou vynulovat, zalehnou a raz dva budou v limbu. Ťapkama pleskaj o beton, přitulej se k sobě a ty jejich ochmejřený panděrka se společně propadaj a zvedaj, pracuje v nich sádlo, hormony, mozeček a ta jejich maličká, hloupoučká vůle. Oni na první pohled jsou od sebe k nerozeznání, ale pozdějc bude jeden furt ten malej cafourek, zatímco druhaj zaválí na olympiádě. Copak se dá říct předem, jaký si kdo vypěstuje schopnosti? Chvíli na ně koukám, pak se zamyslím nad těma svejma, ale stejně si furt nejsem jistej. Ono to jde odněkad' z hloubky. Ono jde možná o to, že schopnosti se tlačej z tý hloubky nahoru a dlouho rostou rychlejc než tělo, jsou čím dál tím větší, no – a tomu se pak říká „dar od přírody“.

Já teda neříkám, tělo roste taky, to je jasný. Tkáně přirůstaj, kůže se rozpíná o sto péro, nemá čas vrásčitět, nanejvejš mramorovatí. Neodfláknutá práce je znát, to máte marný, a ono ve výkonech se to pak samo vrátí aj s úrokama. Poslední dobou o tom náhodou hodně přemýšlím, o tý kůži a tak, čas na to mám, tudíž si to můžu v kebuli pohodlně sesumírovat, čumím z okna a pozoruju, jak se ty moje děcka činěj. Já už dneska plním, jenom kolik se mi chce, zapisuju si to do sešitu, ale ani to moc nikde neukazuju – no ono taky ne, že by se o to někdo ňák zvlášť zajímal.

Balaton mně je v různých podobách věrnej celej život, ať už vybalenej, nebo v papíru s takovejma těma třásničkama, sedím nad předepsanou dávkou, ale na časový limity už většinou kašlu, pohodička, poslouchám, jak mi praská rákosí mezi zubama, hladina šustí jedna za druhou, co vám mám povídat, takový menší nekonečno. Někdy, když se udělá opravdu hezký, slunečný ráno, mi při tom pomyšlení až vyhrknou slzy. Není vyloučený, že stárnu. Měl bych se jít zas jednou poptat po tom traileru, jak mi ho svaz před pár rokama slíbil se slevou, ale pak z toho nic nebylo, ňáký maníci v joggingovejch soupravách tam dělali ksichty a oháněli

se vyhláškou, že se to prej povoluje až od evropského šampionátu vejš. Tak jsem si řek, tydle volové kulturistický mi můžou bejt ukradený.

Já na to byl stavěnej už úplně odmalička, ale nemyslete si, že naše rodina byla něco extra, žádný podmínky, nebo že by mě k tomu někdo ved. Trochu mi teda píchlo, že moje máma dělala pomocnou kuchyňskou sílu v jedný vyvažovně, a tak jsem dost brzo moh začít trénovat se suchejma kolínkama a s chlebem. Jo a to snad už každému dojde, že taky s ukáplým sádlem. U mámy v práci jsem byl pečeněj vařenej, aby na mě někdo dohlížel. A už to jelo. Chudinka máma byla spíš proti, myslela si, že za to můžou hormony. To tenkrát čerstvě přišlo do módy, ty hormony. Jedeš votamcaď, tele hloupý, dyť budeš tlustej jak bečka a schramstne tě kočka, todle mi dycky říkala, to si pamatuju. To víte, těžkej kuchyňskej průmysl, koček tam bylo nepočítanejch, už jenom kvůli krysám. Byla proti, ale stejně mě jednou ukázala kuchařovi. Co mu říkáte, to je můj Kolománek. V září jde do první třídy a už dovede spořádat kilo sádlá.

Chlápek se začal řehnit, tendle puleček, jo? Tomu mám věřit? Dyť by ho to vodrovnalo, Piroško, ale nakonec, aby byla sranda, navážil to kilo a a namazal mi ho na pokličku od velkého hrnce. Tak teda ukaž, co umíš, když seš takovej borec! A jestli bych to prej zkusil se stopkama. Beze všeho. Máma nervózně přešlapovala a tak nák divně se jako chichotala, asi čekala trapas. A já s tím lepivým a děsivě dusivým kupovaným sádlem udělal minutu dvacet devět. Kuchař koukal střídavě na stopky a na prázdnou pokličku, sveřepej buldočí ksicht se mu protáh a chrchlal, jako by startoval motorku. Ale dal mi za odměnu flašku ovony a celý dvě voči na zmrzku. A to bylo co říct, protože do té doby jsem byl zvyklej na zmrzku jenom za padíka. A řek mi, ať přijdu klidně, kdy budu chtít, na zbytky, abych se udržel ve formě, že on mi to osobně dovoluje, a taky že mám žvejkat gumu, to je jedno jakou, třeba školní, ale aby jí bylo co nejvíc, že mi musej zesílit čelisti. A taky jestli prej bych nechtěl chodit na tréninky k nim do oddílu.

No jaban! Že se vůbec ptá! Tak jsem pak chodil dvakrát tejdně do téj Jatka. On nás tam vlastně nikdo netrénoval, byli jsme v takovém dlouhým sále, matriál jsme měli před sebou v lavórech a každej si sám vymejšlel, jak a co bude dělat. Chodil jsem do druhý třídy, když mě přeřadil k dorostencům. Prťavej nedovařenej knedlásek, sotva je to za stolem vidět, mezi samejma velkejma cvaldama. Váhu jsem splňoval, to jo, ale jinak nic jinýho. Celý to záleželo na vůli a snaze. Oni tenkrát závodili v ovarech, krvavý tlačence a průmyslovým špeku, škvařený sádlo mezi disciplínama nebylo. U takovejch šlachovitějších věcí, tam se klade důraz hlavně na kousání, to je pochopitelný, tak nebylo divu, že jsem v bufetárnách se svojí nevyvinutou čelistí krapet zaostával. Ale kde se jelo na kvantitu, tam jsem párkrát docela zabodoval.

Cukrovinkám, těm jsem se zkraje furt vyhejbal, protože to nám střapatejm masožravejm grázlíkům přišlo jako taková podřadná blbárna pro holky z naší školky, že jo. Spolužáci na mně viděli, že rostu a sílím, ale na nic se neptali. Učil jsem se průměrně, měl jsem trojky a čtverky, jednotku jenom z počtů. Jednou na podzim nás nahnali na exkurzi, nebo jak se tomu nadávalo, do Národního podniku Čokoládovny. Po tý fabrice nás vodil takovej týpek a povídá nám, že můžem klíďo ochutnávat, co se do nás vejde, ale žádný strkání do kapes a tašek, to je zakázaný. Fakt, jo? Fakt, říká ten týpek. Postávali jsme zrovna u Inoty, teda u té masy, co se z ní ta čokoláda Inota dělala, ještě to neměli ani nalitý do forem, natož rozřezaný. A bylo to ještě teplý. Tak jsem si řek, že to zkusím. Měli jsme ve třídě jednu holku, Violu, tý jsem chtěl

imponovat, ukázat jí, že taky něco umím, že jsou na světě i jiné věci než sborový zpěv a šplhání po laně.

Dáte mi lžici a jedlou sodu? Dám, říká. Hodinky jsem neměl, kde bych je vzal, no tak jsem počítal vteřiny v duchu, odhadem. Když jsem „pět-a-dva-cet“ odpočítal desetkrát, měl jsem v sobě tak dvě kila dvacet. U tří osumdesáti jsem si vyžádal tajem, přesně podle pravidel, s úklonou, mírně jako rozkročeněj, levá ruka zvednutá a pravá nad žaludkem. Vynuloval jsem se tam za rozehrátej kalandr, tenkrát ještě nebyly ty dnešní vymoženosti, různý spreje a todlencto, nic nebylo, takže prstíček obalenej růžkem kapesníku. Plánoval jsem „úsporný blití“, ale byla to šavle vocad' až do Davle. Ten týpek, co nás měl na povel, zbledl jako stěna, bylo mu snad víc šoufl než mně a povídá, že to by snad stačilo, on mi sanitku volat nebude. Tam jsem prvně v životě pocítil to opojení z triumfu.

Takovej šimravej pocit, že tvůj objem je větší, než jsi sám, že se zevnitř furt rozpínáš, že se nezadržitelně rozrůstáš, otvíraj se v tobě neznámý hluboký šachty a odstrkáváš od sebe smrt. To je, co? Usmrkanej, nevypečenej rohlažda – a jak to umí procítit! Chtěl jsem se s tím naším týpkem vsadit o dvě stě rumovejch višní, to byla velká vzácnost, všechny šly na export, nedaly se sehnat ani na Vánoce, ale on povídá žádný takový, šlus, vy teď konc jdete domů. Nepyskuj, sráči ukecaná, to jsem mu na to řek. Netrouf si mě praštit, i když jsem mu nešahal vejš než po pupek, radši šel zavolat závodní stráž.

Chlápek s červenou páskou na rukávu nás pár slovy srovnal, pak si mě vzal stranou, řekl mi hele, ochutnej tendle oříškovéj krém, a ptal se mě, jestli to dělám závodně a kde. Povídám mu, že trénuju u řezníků, v SK Kinizsi. Abych se prej na ty cafourky vykašlal, ty jen sádelnatěj, ale technika veškerá žádná, kdežto u nich budu regulérně zaregistrovaněj, po každým tréninku platěj cestovný na tramvaj, po závodech dycky svačinka, houska s uherákem, limča, oni teda taky nejsou velkej klub. No a tak mě k sobě přetáhli cukráři. U těch už se na to šlo vědecky, teorie, instruktáže, peristaltika a všecko. Však jsem taky udělal velkej pokrok. Uběhlo sotva pár let a já v hořkejch, mléčnejch i smíšenějch Balatonech vyhrál Pionýrskou olympiádu. Na učňáku jsem byl teprva v druháku, když už mě vzali u mužů do zahajovací sestavy, startoval jsem sice až z pátý pozice, ale zařadili mě a to bylo to hlavní. Až pozdějc začali zavádět reformy, celý odvětví modernizovali, byly zrušený všechny jednochodový, ty takzvaný ajntopfový soutěže, že jsou jako zastaralý, a amatéry pouštěli jen na vícechodovky. Na těch jsem si ale zaboha nedoved zgustnout, to byl pro mě fungl novej svět, že jo, furt se soustředit na různý materiály najednou, to máte jako třeba v pětiboji, prostě řeknu to na rovinu, k tomu se potřebujou úplně jiný tydlety vnitřní dispozice. A to už vůbec nemluví o tom, že ono to u nás ani nemělo žádný pořádný tradice, všechny medaile si dycky odváželi Bulhaři a Sověti.

Hlavně s polívkama byly potíže, teda hned s prvním chodem. U dospělejch už i základní laťka byla dost vysoká, deset kubickéjch decilitrů, a většinou vývar z ovaru nebo sulc ještě zatepla. Jenže já měl setsakra sníženou funkci ledvin, blbě mi to filtrovalo, kór když se tam toho nahrnulo moc, takže to víte, to byl hendikep. Však mi taky doktor řekl, že díru do světa neudělám. Ale kterej osumnáctiletej by mu to věřil? Myslíte, že jak mám ty svěřence, že by mi věřili, kdybych jim řekl, že jeden z desíti? Nezájem! Se zaťatejma zubama jsem jel dál a cpal se diuretikama. To se ví, že mi to zakazovali, ale já ještě houšť a větší kapky. Jenže to pak zasejc

odnášelo srdíčko. Třebas v takovejch lipidech, tak se oficiálně říkalo masům neboli druhejm chodům, jsem nebyl nejhorší, s moravským uzeným jsem dělal i čtyři sedumdesát. A když si vemem moučníky, tam jsem stál neokecatelně v čele sekce, v oplatkách. V takzvanějch máčenejch nebo pišingrech. Todle jediný se měřilo ve čtverečních metrech, můj osobní rekord byl dva devadesát osum a jenom pro srovnání uvedu, že v devětašedesátým v Sofii přiklepli Igorovi Vokstogonovovi titul Mistra Evropy za tři dvacet jedna.

Když jsme se od reforem vrátili do starejch kolejí, takže se zas mohly pořádat rychlostní, přešaltoval jsem se znova na rychlostní, řek jsem si, že tam by to s tou dírou do světa mohlo vyjít líp. No a na vojnu jsem šel už zlanářenej od gulášovejch dělostřelců do Honvédu. Ale tam se mi smůla lepila na paty tuplem, samý úrazy, měl jsem neskutečný problémy se žvejkačima svalama a polykáče taky víceméně na huntě, ovšem tou dobou se u nás ještě neoperovalo průsečně, to dělali akorát v Halle a v Leningradu.

V Kecskemétu, na Spartakiádě spřátelenejch armád, jsem už fakt málem natáh bačkory. Sověti si vydupali, aby byl v povinnejch koňskej veronskej nářez, no a z toho jsme teda měli plný gatě, protože každej věděl, jakěj sajrajt se do toho dává, že jo. No, to bych snad ani nebyl já, kdyby mi hned kus vaty neucpal hltan. Nebo nákej obvaz, ani přesně nevím, jaký svinstvo. Tak okamžitě střídat, mety na chirurgii, díru do hrtanu místo do světa, nekecám vám, skoro půl roku jsem musel pauzírovat, vojenskej špitál, od čerta k ďáblu, anabáze jak kráva. Jenomže tehdá jsem si ještě věřil, ať si doktoři říkali, co chtěli. Bylo mi líp, a tak jsem už druhej tejden začal trénovat s kapačkama, to bylo strašně přísně zakázaný, no ale co jsem hergot moh dělat, když jsem ležel? Profláklo se to, průser, přihnal se major a seřval mě. Vy chcete přijít o kejhák? To bych nerad, povídám a zavrtím hlavou, ale já musím trénovat. Takže nakonec mi to zvláštním rozkazem ministra povolili. Ale stejně jsem šíleně zesláb, hlavně teda nervy jsem měl v kýblu.

Brzo nato jsem dostal v Katovicích těžkou astmatickou křeč čelistních svalů, no, to byla poslední kapka. Vyděsilo mě to a celej jsem se z toho tak nák rozklížil. Nemůžu říct, že by mě z fleku odepsali, ale to člověk dycky vycítí, nakolik má pošramocený renomé. Nakolik se mu důvěřuje, nebo nedůvěřuje. Ani politicky mě nepodrželi, přemejšlel jsem, že bych si dal přihlášku do partaje, ale ošívali se a já nechtěl tlačit na pilu. Několikrát jsem si moh oblíct béčkařskej reprezentační dres, měl jsem plný jedno šuple medailí a diplomů, ale jináč nic. A tak si teda povídám, že je načase toho nechat.

Koneckonců seš vyučenej jemnej mechanik, říkám si, to tě musí uživit. Odevzdal jsem výstroj, nikdo po mně nebrečel, já po nich taky ne. Na rozloučenou mi neřekli ani dík, ani pugét nebo aspoň hodinky s věnováním. O pár měsíců pozdějc jsem do toho praštil, byla to taková láska procházející sportovníma žaludkama, moje nastávající excelovala v první lize za Konzervárny, schválně si ji kvůli tomu přivezli z Nagyatádu, prostě zdravej venkov, čupr holka, krev a mlíko. Ani po partajní linii to neměla polepený, naopak, takže se, prosím vás, dostala až do Havany na světovej festival mládeže, no a tam oni uspořádali takový menší gala, matriál za něma zvlášť poslali vojenským speciálem, a ta moje to tam rozsekla na celý čáře v bílejch fazolích s klobásou. Tenkrát o tom otisk reportáž i Népszabadság a rozparáděnej Fidel Castro jim prej tleskal tak vášnivě, že div neslít z tribuny.

Jenže ona Giza měla spíš menší postavu, takže u ní byly furt nějaký problémy s objemem, po určitém čase pak zas pomalu začalo vadit mně, že je furt někde v luftě, jó, vrcholovej sport, ten je plnej odříkání, to máte každou chvíli nějaký soustředění, eskymácký kúry, a domácnost se nestíhá, není uvařino, není vypráno a o rodinným životě radši pomlčet. Ale po pravdě řečeno, ani ona sama už to tehda tolik nežrala, operace se bála a ty věčně opakovaný roztahovací zákroky jí moc nesvědčily, dyť ona od tý sádrovací pumpy už měla hltan úplně na hadry.

No a tak toho po prvním nebo teda vlastně po jediným našem děcku normálně nechala. Lájošek byl nedonošenej, při narození měl kilo osumdesát. Nedostatek vitamínů, říkali, něco na tom mohlo bejt, jenže zelináři byli zahrabaný v druhý lize, což znamenalo, že ani těhotnejm holčinám se k nim nechtělo, i když bylo takový interní nařízení, že musej. Mezi náma, já to úplně chápu, dyť to jejich kalorný, co platili, to byla ostuda, pár šupů, a když je ženská vdaná, s rodinou, tak jí kalorný nemůže bejt jedno. Každá se teda radši vymlouvala na cystu, dokavád' to šlo. Nebo na myom.

No, co vám mám povídat, postupně jsme oba hodili zpátečku, vrcholák už pro nás nebyl. Přes tu mojí stíhačku jsme teda ještě stihli dostat bejvák, tak jsme si ho zařídili a žili jsme jako každej jinej. Já dělal demonstrátora u severopeštskejch Restaurací a jídelen. Občas jsem ze zvyku skáknul k masňákům do Kinizsi, ale to bylo jenom takový veteránský lážo plážo, byli jsme tam sami, bez soudce a bez poroty. Jeli jsme mozeček nebo dršťky, co se zrovna nachomejtlo, důležitý bylo bejt se starou partou, na konci jsme se vynulovali, zablblí jsme si ve sprchách a tím to haslo. Pak jsme šli dycky někam na věču. Znáte to, prostě takový rozcvičky před odchodem na pivo jsme si dělali.

Giza, ta byla furt dost aktivní i pak, to ona do mě pořád hučela, že nesmíme ztrácet kontakt s veřejností. Chodila na Svaz žen a různě jinde, dobře jí šly besedy s pionýrama nebo exhibice na svatbách lidovejch milicionářů, no a ukecala mě. Fakt je, že něco proti nudě už bylo potřeba, to jsem cítil v kostech, a tak jsme si se starou začali dávat takový společný závazky, jako že například bude sjezd strany, sedmej listopad, den osvobození a tak. Jednou na nás byl, nekecám, dokonce sám soudruh Biszku a to se vysílalo aj v televizi, ono se tenkrát něk zrovna slavilo třicátý výročí, že jo, a mojí starý přišlo echo z obvodního národního výboru, že by betonově nebylo od věci se něk pořádně vycajchnovat, že jo, no, ale s někou fakticky jako tutovkou. Aby to jó něk vypadalo. Takže jsme pak pod podnikovým patronátem, teda krapet tam taky zatlačil obvodní stranickéj sekretariát, no prostě dostali jsme metrák červenýho kaviáru. Černej byl nedostupnej, ale my jsme buleli radostí i z toho červenýho.

Pamatuju si na to úplně živě, bylo třetího dubna, teda jako den před tím osvobozením, nádherně slunečný počasí, ale jinak to bylo spíš na baloňák. Celej kulturák vyzdobenej krepákem, teda velkej sál, no a v něm nátřesk mládežníků, milicionářů, prostě fůra lidu. Měli jsme dohodnutý, že to bude bez chleba, bez ničeho, však z toho taky stará byla celá na větvi, čéče, já nevím, jestli to zvládnem, jen si vzpomeň na Helenku Fibingerovou, aby nám nakonec nezůstal z ostudy kabát. Žádný strachy, kočko, povídám jí, když to budem dělat na čtyři vyklopení, tak to musí jít jak po másle, oni se teda na obvodě nejdřív dost cukali a nechtěli na to kejvnout, jenže našťestí je pak napadlo poradit se vejš a řekli, že teda dobrý, ale vynulovat se půjdem dozadu, mezitím se bude recitovat a po básničce pokračujem. Takže třikrát pauza,

jedlá soda podle chuti, ale bude se počítat jenom čistej čas. Domluvili jsme to do detailů, aby pozdějc nebyly žádný nejasnostě a hádky.

No, vylezem na jeviště, bouřlivej aplaus na uvítanou a konferenciér ohlašuje, že mezi nás přišel Koloman ten a ten s manželkou, který si dali takovej a takovej závazek. Půlku jeviště zabírá čestný předsednictvo, soudruh Biszku, sovětskej generál, veteráni a napravo závazek. Zahrajou obě hymny, přivalej se pionýři s karafiátama v celofánu, my dostanem taky, to dá rozum, naházíme je do obecenstva, jak to bylo dopředu domluvený, a naklušem k pingpongovýmu stolu.

Podlezem červený lana a posadíme se. Pingpongovej stůl je tak fikaně trošku nakloněnej, aby byl z hledíště dobře vidět, uprostřed obrovská rudá třícítka. Tu jsme tam naaranžovali brzo ráno se dvěma dekorátěrama a s kuchařem, vypadalo to fakt bezva. Celejch pětáctýřicet kil červenýho kaviáru, padesát jsme spotřebovali při tréninku, to jináč nešlo, a ten zbytek jsme pak rozdělili mezi doktora a rozhodčí. Jo a stará si vzpomněla, že tam ještě v pětikilovejch dištancích od sebe natáhne takový dělicí stužky, takovou stupnici ze slaniny, že to bude náramně dekorativní, trochu to zpevní ten navršenej matriál, a až se pak na to vrhnem, tak taky přesnějc uvidíme, kolik toho už máme za sebou. Startovali jsme na sekundu v jedenáct nula nula, po generálovým projevu zahoukal klakson a jeli jsme. Protože taklenc to se všema těma pazama a programem vycházelo akorát do oběda.

Řekli nám, že až teda budem chtít tajm, ať ta moje nechá zavlát šnuptychl nebo ať s ním prostě nák mávne, pak se můžem přemístit do zákulisí a přijdou na řadu Rudý šátky, teda pěveckej sbor, nebo co má bejt zrovna na programu. Před druhou přestávkou jsme byli na dvaceti šesti kilech. No a tak si tak sedíme vzadu za scénou, děláme břišní dechový cvičení, já byl ohozenej jako tovární dělník, na Gizu pro změnu navlíkli pestře vyšívanéj kaločskej kroj, samý kytičky, jako že je rolnice. A najednou mi stará šeptá, že ona teda ne, že by chtěla sejčkovat, ale že je jí zatraceně blbě od žaludku. A jak by ti, prosím tebe, mělo asi bejt, seš čerstvě vyblitá, říkám jí. Chvilku předtím jsme totiž dokončili peristaltiku. Jo, ale že ona se potí úplně stejně jako Helenka Fibingerová tenkrát v tom Parlamentu. To jsou hlouposti, utěšuju ji, mluvíš o lautr jiným případě, dyť na chudinku Helenku tam přišla blokáda husíma játrama. No, že ona teda neví, ale něco tady neštymuje. Tak hele, kóčo, ty teď teda začni zdola od nuly, všim jsem si, že tam je matriál viskóznější, tak asi bude o něco kypřejší. Když tak to častějc prokládej sodou bikarbonou. Protože krknout si, třeba aj přímo před divákama, to nebylo proti pravidlům. Jsme dobrý, musíme to do těch pětáctýřiceti minut dotáhnout.

Ale o poslední pauze se jí zase příšerně zvedal žaludek, brečela a byla bledá jako moje sepraná košile. Jakmile vypad doktor, sevřel jsem ji do náručí, ale jdi ty, přece bys nebulela? Ty, holka z Konzerváren? No, na to jí krapet zasvítily oči, ale hned je zas, chudinka, celá zvadlá, ani foukáním nic nezmužu. To už teda přestává všecka sranda, zdraví je přece jenom přednější, taky máš to pravidlo nabiflovaný, já teďkonc jdu a zavolám zas doktora. Ne, ne, to prej nejde, ten to vykecá rozhodčím, oni to celý stopnou a zájezd do Soči je v háji. Protože ten jsme měli podmíněčně slíbenej, leteckej. No dobrý, v tom pádě se teda ale seber, když se dáš do rychtyku, uděláme těch osum kilo levou zadní. Chytnu ji v pase, podpírám ji, odbelháme se na jeviště, ale ten závěr, to už byl jen takovej čajíček, jestli udělala dvě kila, chudinka, tak říkám

hodně, a ty špekový proužky si rovnou strkala za jupku. No, bohužel jsme to protáhli na 49:34, a to jsme si umiňovali, že dodržíme těch stanovených pětáctýřicet minut, už kvůli výročí a na počest hrdinů. Ale i tak to byl úspěch. Klaníme se, ruce přitisknutý na srdce, lidi tleskají jak pominutý, hulákají bravó, no, byli jsme sice dohodnutý, že na konci ještě oběhneme jeviště, ale to jsme teda pak kvůli starý jenom piánko obešli.

Sotva jsme stihli vlízt do šatny, přiletí za náma náměstkyně šéfa osvětového oddělení, tiskne nám ruce, líbá mě i starou na obě tváře a dojetím je celá říčná. Zve nás, že máme zůstat na slavnostní oběd, že nám chce soudruh Svigadurin osobně poblahopřát. Kouknu na ženu, nák divně větší hlavu, ale očima mi dává znamení, jo, hotová věc, z toho se nemůžu vyvlíct, to by blbě vypadalo. No, tak se vynulujem, dech si zregulujem na normál a já říkám doktorovi, ať píchne starý injekci. Ale ta nezabírá. Ke slavnostní tabuli jsme zasedli v poslední chvíli. Hele, dej si koňáček, Gizo, šeptám jí do ucha, lízne si, ale ono se jí to zhoršuje. Zrovna roznášej hlavní jídlo, když mně tam omdlí. Ale fest, ksichtem na smažené řízek, nestih jsem ji ani zachytit, ale to by nestih nikdo. Todle se mi od juniorských let nestalo, zblekotá a kácí se do talíře jak pytel brambor.

Přifrčela sanitka, to už jsme byli venku na vrátnici, aby nás moc neočumovali. Co papala, ptá se doktor, paní je hodně při těle, srdíčko namáhaný, vsadím se, že je přejedená, co? Nesnědla toho víc než já, pane doktore. No, ale co to bylo? Říkám, že kaviár. Jó, tak ten byl asi zkažený. Nehádal jsem se s ním a radši jsem mu ani neřek, jaké jsme plnili závazek. No, abych to zkrátil, ten den už jsem svojí starou skorem viděl na prkně.

Dva roky nato jsme se rozvedli, ona se vám intimo sčuchla s jedním známým trenérem od mlejnu a pekáren a zdrhli spolu do New Yorku. Vystupují v různých pochybných varieté a prej taky v lokálech, slyšel jsem, že tam mají takový docela úspěšný číslo, Giza zadělá těsto, uplácá z něho takový škubaný bochánky a hází je tomu chlapovi do huby, ovšem asi z pěti metrů. Nebo snad z šesti. A on je tam na fleku syrový zblajzne. Říkej si Duo Hunger. Mně to teda přijde dost nechutný, dělat zrovna s chlebem takovoudle uhozenou prču. Jednou mi napsala, abych jí to celý odpustil, že ona se na mě taky nezlobí, ale má jenom jeden život a ten by chtěla dožít normálně zamilovaná. Že jim se vede dobře, furt se koupají v moři, Lájoška líbá na čelíčko a chtěla by ho prej pak dostat ven, aby tam šel na vejšku. Já jí na to ani neodpověděl. No, takže pomalu všechno tak nák vyšumělo, teda ne, že by mi to vadilo, já si úplně vystačím, zavřu se tady, odbourávám a budu. A poslouchám bušení srdce těch mejch mladejch a takový to jejich chroustění. A taky dycky slyším, jak jim přibíejí tkáně a to ostatní. Syn povídal, že mi nechá udělat lepší vchod, že ono by stačilo vybourat kousek z kuchyně a vešly by se dvoukřídlové dveře. Ale já si stejně říkám, čtvrtý patro bez výtahu, k čemu to?

Ono jde teda hlavně o to, že mě žádný páky už k ničemu netáhnou. Žiju tak jako dovnitř, vlní se ve mně nekonečno. A závodím už jenom sám se sebou nebo jak tomu mám říkat, dyť to vlastně ani žádný závody nejsou. Exhibuju. Řeknu vám tady normálně z fleku na rovinu bez mučení, že jsem plně klidu, míru a pomalého čekání. A kůže se mi ještě furt roztahuje, na tu si vůbec nemůžu stěžovat. Jó, až se mi začne trhat, až si poprvé všimnu, že mám natrženou kůži, tak se opláchnu, celej se vyklidím a pak nechám u své Gizelky nezavřený dvířka.

Dědek od závodní stráže, jo, jo, ten samej, co mi dělal trenéra u cukrlinkářů, když se přivalí

s matriálem, rovnou taky na celej tejden navaří, odlifruje výstroj do prádelny a donese čistou. Občas mi pomáhá s peristaltikou, hlavně od tý doby, co to zkouším aj s obalem. Nikdo mně nechce věřit, že organismus zužitkuje staniol jedna radost. Vymyslel jsem si k tomu tady ten balatonskej šampionát, tendle Pohár modrého jezera, že jo, a dávám si všelijaký jména, třebaš Bumberlick von Siófok, Joe Krkavec, Talián Ratata a jiný takový a každou neděli odpoledne si vespolek změříme moje síly. Ono je to sice úplně buřt, ale já mám všechno přesně vedený, vybalenejch dělám čtyři sta kusů za hodinu, no a když na nich ten staniol nechám, tak mi to vylítne na pět set sedumdesát. Tyčinky moje malý, Balatonky čokoládový, stojej v řadě jak domino a já je nasvítím stojací lampou, jářku, taková může bejt asi vyhlídka z Badacsoně za slunečného počasí. Nebo spíš z Tihaně, teda mně už na tom nesejde, ale dědek, myslím jako starýho Evžu, se dušuje, že z Tihaně. A že hladiny házej blejskavý světýlka jako flitry ve varieté. Normálně cvrnknu do prvního a v tu ránu se všechny Balatony rozvlněj.

A taky krmím svoje kočky. Například taková Gizela, ta má sto sedum kilo a třiapadesát centňáků, to je ta mourovatá. Z tý ještě něco bude. Ona sežere deset kilo margarínu, toho levnějšího. A ještě ji pak denně dvě hodiny nechávám žvejkat, jsou k dostání takový československý gumový jako cihličky, no, ty žvejká nejvíc. Ale na Balatony jenom syčí a seká prackou do vzduchu. Když o tom občas tak přemejšlím, jsem moc zvědavěj, jestli se ještě někdo najde, kdo by ty nový haranty začátečnický zaved na exkurzi do Čokoládoven.

Lájošek je nemůže ani vidět, a to už je vyučenej myslivec, normální profík, dělá v armádním klubu jako nájemnej odstřelovač. Stiskne zuby, neřekne ani slovo, větrá, donese zvěřinový droby a šípek. Chodí sem, ale já ho teda moc nemusím. My z něho máme vítr. Co ale nadělám, když už je ten svět jednou taklenc seštelovanej, Gizela zasejc nesnáší mě. Musel jsem nechat mezi nás vsadit takovou mříž. Ona kouše. Jenže já ji zatím nechci navyknout na maso, na to má čas za pár let, až bude v dorosteneckým věku. Dyť já jsem taky kdysi začínal s omastkem, že jo. Gizelko, nikam nepospíchej, říkám jí, nejdřív se na to musí poctivě dozrát, to pro nás platí pro oba, ať pošťrádujem dál tudy, nebo tamtudy, ale vykládejte jí to. Dyť ona z toho ještě nemá rozum.